

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

Στη φυλακή. Τα μαρτύρια του Πικώ. Στις άλυσιδες. Οι μυστηριώδεις χτύποι στον τοίχο. Τι συνέβαινε. Ο φυλακισμένος Ίταλός παπάς. Το τρύπημα του τοίχου. Γιατί είχε φυλακιστεί ο Τόρρι. Η τελευταίες του στιγμές. Ο Πικώ γενιές κληρονόμος του. Η άπεφυλακίσις του. Σχέδια έκδικήσεως.

Β'.

ΝΑ διόλιθο χρόνο πέρασε μέσα στην τρομερή φυλακή του ο Ζάν Πικώ χωρίς να μάθει γιατί είχε φυλακιστεί. Απελπισμένος τέλος μία μέρα ενώ ο φύλακας του πήγε το ψωμί και το νερό με το οποίο τον έτρεφαν, ριχτηκε και έβλεπε τον γάι να του φέρει. Αλλά τα σιδερένια μπράτσα του τα είχε παρτήσει η φυλακή, η πείνα και το κλεισίμα. Ο φύλακας έφώναξε, έτρεξαν κι άλλοι συναδέλφοι του και τάσανα τον Μοντεχριστό στο ξύλο. Έπειτα του πέρασαν στα χέρια και στα πόδια άλυσιδες, τις οποίες εκάρφωσαν στον τοίχο και τον ετιμώρησαν για την πράξι του με διακοσίους ραβδώσεις στην πλάτη.

Πέρασε ένας άνοιξη χρόνος μέσα στον τάφο των ζωντανών που έλέγετο φυλακή. Τα μαύρα μαλλιά του Πικώ έγιναν άσπρα. Το πρόσωπό του ξέφωρε κι έμοιαζε πιά σαν γέρος. Μία μονάχα έλπίδα τον κρατούσε στη ζωή, η Μαργαρίτα. Έλπιζε ότι η αγαπημένη του θα τον περιέμενε πιστή στον έρωτά της, κι ότι θα την ξαναβίαινε μία μέρα στην άγκαλιά του. Μαζή μ' αυτή την έλπίδα ένα μίσος φώλιαζε στην καρδιά του. Παθώς να έκδικηθή εκείνους που έγιναν αίτια να τον κλείσουν στον τάφο αυτό των ζωντανών.

Ποιοί να ήταν άνωσ αυτοί; Τις άτέλειαις ημέραις και νύχταις που περνούσε μέσα στο φρικτό σκοτάδι του τάφου του, ο Ζάν Πικώ βασάνιζε το νου του να μαντέψη ποιός τον είχε καταγγείλει. Μά θα το έμαθαιε από μολις έβγαίνε απ' τη φυλακή του. Γι' αυτό έπρεπε να κατορθώσει να δραπέτευση. Μά πως... Πρώτα-πρώτα πήρε με το καλό τους δεσποφιλιάδες του και μία μέρα του έβγαλαν τις άλυσιδες.

Μπήκε έτσι κι ο τρίτος χρόνος. Ο Πικώ άρχισε ν' απελπίζεται, όταν μία μέρα άκουσε ένα χτύπημα στον τοίχο που κελλί του. Στο χτύπημα αυτό ο Πικώ, άπάντησε κι ένα άλλο δυνατό χτύπημα γεμάτος χαρά. Εκπαύαζε ότι κάποιος δραπέτιζόμενος σαν κι αυτόν, γειτόνας του, προσπάθησε να εκδόση την προσοχή του από το κελλί του. Μά τα χτυπήματα έπαψαν έβγαυα και δέν ξανακούστηκαν επί πέντε ημέρες. Την έκτη ημέρα, ενώ ο Πικώ μασοδεσε το άθλιο μαύρο ψωμί της φυλακής, βρήκε μέσα ένα χαρτάκι διπλωμένο. Το άνοιξε γεμάτος συγκίνηση και είδε ότι περιεχε οδηγίες πως να συνεννοηται δηλαδή με χτυπήματα στον τοίχο με το γειτόνά του.

Απ' την ημέρα αυτή, όταν οι δεσποφιλιάδες έπληγαν να φάνε, ο Πικώ συνεννοεί με το γειτόνά του, με τα συνθηματικά χτυπήματα, στον τοίχο. Έμαθε λοιπόν μ' αυτή την πρωτότυπη γλώσσα, ότι ο γειτόνας του ήταν ένας Ίταλός παπάς, που είχε δέκα χρόνια κλεισμένος σ' αυτή τη φυλακή. Ο Πικώ πάμ του διηγήθηκε τη δική του ιστορία. Στο τέλος άποφάσισε οι δύο δραπέτιζόμενοι ενγάθειροται να τρυπήσουν τον τοίχο που τους χώριζε, για να μπορούν να βλέπουνται μεταξύ τους κι άρχισαν άμέσως τη δουλειά τους. Ο Πικώ μ' έναν κρύο από την άνοσσία του, άρχισε να τρυπά τον τοίχο μ' έπιμονή κι ύπομονή. Μήπως καταλάβαινε άλλωστε πόσος καιρός περνούσε εκεί μέσα; Στο κελλί του έπικρατούσε βαθύ σκοτάδι, αιώνια νύχτα...

Ήταν Απρίλις του 1807 όταν ο Πικώ συνελήφθη. Στα 1812 τέλος κατορθώσε ν' ανοίξει στον τοίχο την τρύπα με την οποία συγκοινωνούσε πλέον με τον γειτόνά του φυλακισμένο. Η τρύπα ήταν άφκετά μεγάλη κι ο Πικώ περνούσε μέσα απ' αυτή εύκολα. Την πρώτη μέρα, μόλις μπήκε έσπιντας στο πλαγιό κελλί, άπλωσε τα χέρια του μέσα στο σκοτάδι γεμάτος συγκίνηση και με χαρά άνεκραστη έσφιξε στην άγκαλιά του τον άγνωστο γειτόνά του. Έφίλησε το χέρι του κι ο γειτόνας του έφίλησε το δικό του. Και το βράδυ, όταν οι φύλακες κοιμήθηκαν, κάθισαν πλάι-πλάι και διηγήθηκαν ο ένας στον άλλο την ιστορία τους. Έτσι ο Πικώ έμαθε ότι ο γειτόνας του λεγόταν Γκουιζέτε Τόρρι, κι ότι έκλιαιστε εκεί μέσα εξ αιτίας του άδελφου του, του παντοδύναμου πρίγκηπου Κάρολου Τόρρι, από το Μιλάνο, ο οποίος ήθελε να τον ξανακάρησει έτσι να τον άποκαλιήνη το μέρος όπου ήταν κρυμμένος ένας θησαυρός από διαμάντια, και το όνομα των Τραπεζών όπου είχε καταθέσει τα χρήματά του. Ο Τόρρι όμως προτίμησε τη φυλακή, παρά ν' άποκαλιήνη το μυστικό του στον άνάξιο και κακούργο άδελφό του.

Ο Πικώ έκείσθη ότι ο Ίταλός παπάς του έλεγε την αλήθεια, ότι ήταν πράγματι πλουσιώτατος κι ότι είχε τα μέσα στη φυλακή, γιατί του έδιναν πολλή και καλή τροφή και ρούχα, απ' τα όποια έδινε και σ' αυτόν.

Πέρασε ένας άνοιξη χρόνος, άποσπώποτε άποφροφτώτερος από τους περασμένους, γιατί έκτός από τη συντροφιά, ο Πικώ έτρεφε πιά καλύτερα. Μία νύχτα όμως ο παπάς ήταν άρρωστος. Τον άκουσε να παραμιλά, να βογγάει. Ορισμένους θα πέθανε. Ο Πικώ έτρεξε κοντά του. Τότε ο Τόρρι έβγαλε από μέσα απ' το προσκεφάλι του και του έδωσε ένα χαρτί. Στο χαρτί αυτό ήταν γραμμένο τα όνοματα των Τραπεζών που είχε καταθέσει τα χρήματά του και η θεσι όπου ήταν κρυμμένος ο θησαυρός των διαμαντιών. Στο ίδιο αυτό χαρτί, ο έτοιμοθάνατος παπά-Τόρρι διώριξε γενικό του κληρονόμου τον Ζάν Πικώ, όταν θα άπεφυλακίζετο...

Έπειτα από μία βδομάδα, ο Τόρρι πέθανε...

Οι δεσποφιλιάδες μπήκαν μέσα στο κελλί του και τον μετέφεραν έξω. Ο Πικώ όταν άντελήφθη το θάνατό του, έκλαψε πικρά το φίλο του προς τον όποιον έτρεφε μεγάλη εύγνωμοσύνη. Έπειτα περίεπσε σε κατάσταση άνασθησιαις, περιμένοντας κι αυτός το θάνατό του. Αλλά η τύχη επί μέλους τον ενόσισε. Ο Μέγας Ναπολιόν νικήθηκε στο Βατερλώ, ξεσώρισε στην Άγρια Έλάνη και ο νέος βασιλέας της Γαλλίας Λουδοβίκος 18ος άποφάσισε ν' άποφυλακιστούν όλοι οι πολιτικοί κατάδικοι.

Έτσι, στις 15 Αύγουστου 1814, έφατά χαρά να έπειτα από την αλησιόνητη τελευταία συνάντηση του με τη Μαργαρίτα, ο Πικώ, ελεύθερος πιά, αλλά κι εκαιθηνισμένος, έπαυρε το δρόμο της Άδινου, κορυφειασμένος, γλυμός σαν περμένους, σωστός σκελετός που περπατούσε ανάμεσα στους κάιτους. Αλλά ενώ το κορμί του ήταν άρρωστο και συντομμένο, ο νους του φλογίζεταν από σφοδρά πάθη. Ήταν πλουσιώτατος, κι άλλον θα γινόταν σε λίγο —και θ' άφιέρονε τη ζωή του για ν' άνακαλιήνη και να τιμωρήση τους κακούργους που τον είχαν καταστρέψει.

Δέν θυμώταν πιά, σχεδόν διόλου, τη Μαργαρίτα. Η φυλακή, τα βασαντήρια, η άγνοια είχαν έσφραγίσουνε από την καρδιά του την αγάπη. Δέν είχε κανένα πόθο άπολάσεως. Τη λίγη ζωή που άπέμενε στο σακατεμένο κορμί του, θα την άφιέρονε στην έκδική του. Μονάχα αυτή η σκέψη του έδινε δύναμη και θάρρος.

Αλλά, μολονότι θα γινόταν άργότερα πλούσιος, τη στιγμή εκείνη δέν είχε πενήτεια, και έρσε από τη φιλανθρωπία των χωριών, οι όποιοι, βλέποντας τα γάγια του, τον εσταπλαγγίζονταν. Τον έδιναν όμως η έλπίδα κι έτσι επί τέλος μία μέρα έφτασε στο Μιλάνο. Έπληξε στο χωριό μέρος, όπου άνεφερε η διαθήκη του παπά και πραγματικώς βρήκε τα διαμάντια, θανάσια, πολύτιμα, άνακατεμένα με σιαράδες, καμίες και άλλες πολύτιμες πέτρες.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Πικώ μεταμορφώθηκε. Άγόρασε φρονιματα και γίνεσε ένας εύτυχης ταξιδιώτης. Η τύχη, η όποια τον είχε κάνει κουνέλι, τον άποφωμίσε τώρα, με το παραπάνω. Έπληξε διαβατήριο από το Μιλάνο για τη Γαλλία με το όνομα Λουσοφ. Έπειτα έπληξε στο Παρίσι, στο Άμυδοφόρο και στη Τράβερζ της Άγγλίας και με τη διαθήκη του παπά άπέφυγε τις κολοσιαις καταθέσεις του. Παιδιούχος πιά, άγόρασε ένα παλάτι στο Λονδίνο και μία έπαυλη στο Φοντενεμπλό. Τότε πια συνλόγησθηκε πός ήταν κληρός να ιδή τη Μαργαρίτα και τους φίλους του στη Νύχη για να προσπαθήση να μείνη το μυστικό της καταγγελλίας του. Αλλά δέν κατοόρωσε, γιατί έπρεσε άρρωστος. Τα νεύρα του, τα όποια τον συγκρατούσαν με τη δύναμη της έκδικήσεως, δέν μπόρεσαν ν' άνθέξουν περισσότερο κι άναγκάστηκε να πάη σε μία κλινική. Έκει όμως δέν εγκατέλειψε τα σχέδιά του κι άρχισε τις έφοριές του, πληρώνοντας κατακόπους για να μάθουν την αλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η σνέχεια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το ν' αγαπάς νέος και να παντρεύεσαι γέρος, είνε σαν ν' άκούς το πωρι τους κορινθαίλους να κελαιδούν και το βράδυ να τους τρώς ψητός.

Ριχτεο

Ο Ζάν Πικώ στα σιδερα